

מסורת הש"ס

(א) במדות (ל: ט) קמ"ו.
ב"ב קנה: דה מו:
א [בפלה כח. מכות טח.]:
ד) שנת קלה. ב"ב כ [חוס]:
שנת פט"ו, (ט) ז"ל שנת.
יע"נ, (ו) ושי הישג נדה
מו: [מזמור ד"ה דברי ביה],

גליון הש"ס

נב" אפר רב יוסף היינו
דשמענא. ענין זה לעיל טו
ע"כ שנת סמ"ע"ב:

לענין רש"י

אדול"ר [ארוולוירן].
קמרון.

מוסף רש"י

ברדיקין אותו שלש
פעמים בתוך שמונים
יום. ואם לא נדקוקה,
א"כ שנתה של שנת
שמונים לא היו מוס
כינים
כינים ה"ק לו ומוז
שנת
דרכו [בבבדות. ח.]:
ביאור
ראיה שהיא בן עשרים.
קרוי האלמנה כדי לפטרה
מזה היסד להמירה לשון
בלל חלטה ויטס (רש"י)
ב"ב קנה. והוא הרי"ס.
וכי הוא קס"ט (ש"ס) לא
הולץ ולא מייבם. פרי"ט
לאו בר חלטה הוא דמצי
להקס לאחיו אם ביבאל,
ואם לאו בר חס הוא (נד)
ח. וקמון טז. וכל עשתי
עולה ליפס אלו עולה
לחלטה (רש"י ב"ב ש"ס).
הוא האילוניות לא
הולצת ולא מתייבמת.
ועתה כל מי שמלך
דמחמנה פטרה דמצי
והיה הכסור אשר תלך,
פטח אילוניות שניה יולת
(נדח טו).

הערל פרק שמיני יבמות

שלא ראה שעה אחת נכשרו.
שאלו קילוה השמן הולך למרחוק כשהוא
מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
ככיפה: דאפיה אימיה. לחס בתנור:
צטיהרל. שמחממתה חוס
תנור וחוס הנארים: שיערל מרקא.
שכר מווג. ואיכא דאמרי חוק:

שלא ראה שעה אחת בכשרותו מנא ידעינן
אמר אב"י כל המטיל מים ואינו עושה כיפה
ממאי הואי דאפיה אימיה בטיהרא ושתיא
שיכרא מורקא * אמר רב יוסף היינו דשמענא
לאמי דאמר כל שממעי אמו לקוי ולא ידענא
מאי ניהו וליחוש שמא הבריא בינתים כיון
מרי ⁶ רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר "בודקין
אותו שלש פעמים בתוך שמונים יום לחד
אבר חיישין לכוליה גופא לא חיישין: רבי
אליעזר אומר לא כי וכו': ורמינהו ⁷ בן יעשרים
שנה ולא הביא שתי שערות וביאו רביה
שהוא בן עשרים והוא הבריא לא חולץ ולא
מייבם בת עשרים ולא הביאה שתי שערות
יביאו רביה שהיא בת עשרים והיא האילוניות
לא חולצת ולא מתייבמת דברי בית הלל ובית
שמאי אומרים זה וזה בני שמנה עשרה רבי
אליעזר אומר הוכר כדברי ב"ה ונקבה כדברי
ב"ש מפני שהאשה כמזרחת לבא לפני האיש
אמר רמי בר דיקולי אמר שמואל חור בו ר'
אליעזר איבעיא להו מהי הדר ביה תא שמע
דתניא רבי אליעזר אומר סרים חמה חולץ
וחולצין לאשתו שכן במינן מתרפאין
באלכסנדריא של מצרים רבי אליעזר אומר
לעולם לא הדר ביה וכי תנן ההיא לעונשין
איתמר אבל חלב מבן שתיים עשרה [יום]
[אחד] עד בן שמנה עשרה ונולדו בו סימני
סרים ולאחר מכאן הביא שתי שערות
ר"ב אמר נעשה סרים למפרע ושמואל
אמר קמן היה באותה שעה מתקיף לה רב
יוסף לרב אילוניות לרבי מאיר יהא לה קנס
אמר ליה אב"י מקטנותה יצתה לבגד א"ל
כל כי הני מילי מעלייתא יתאמרו משמאי
דתניא אין הסרים נידון כבן סורר ומורה ילפי
שאין בן סורר ומורה נידון אלא בחתימת זקן
התחתון ואין אילוניות נידונית כנערה
המאורסה ⁸ שמקטנותה יצתה לבגד אמר רבי
אבהו יסימני סרים ואילוניות וכן שמנה אין
עושיין בהן מעשה עד שיהו בן עשרים אין
⁹ בן שמנה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל

פ.

אבל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח.
ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סרים ולא נקט סימני
אילוניות דלא מסתבר למימר דסברי לה כב"ש:
ועל אחר מכאן הביא
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרין
דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
עד עכשיו שהביא שערות אלא חשיב
ליה גדול לרב משמים עשרה
ולשמואל מניח:

נעשה סרים למפרע. ולקי על
חלב שאכל דלא חשיב
התרת ספק א"ע"ג דנשעת התראה
היה ספק שמה יצא שערות קודם י"ח
דהשתא מיהא איגלאי למפרע שהיה
גדול נשעת התראה ולא דמי להכה
את זה וחור והכה את זה (מכות טו).
דאף לאחר ששכה את שניהם לא ידעי
חיהו רבני א: איילוניות דר"מ
יהא דה קנס. לשמואל ניהא כיון סימני
קטנות נמשכים עד י"ח אי"כ אין כלן
נערות דימי נערות הס נשעה חדשים
הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין או
ימי קטנות אכל לרב יהא לה קנס
שפוסקין צואת ימי קטנות כמו בשאר
נשים: והא תניא בן שמונה אסור
לש"ש. ואם יכול להיות צד קיימא
לא היה אסור לטלטלו ומשני הצ"ע
שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
היכירא להוציא מתורת נפל צ"כ שנה
לרבנן כדאשכחן לרבי דכי גמרו סימנים
חשיב צד קיימא צשלשים כיון בשאר
ולדות ומילתיה דר' אבהו רבנן אכל
אין לפרש לרבנן אין יואל לעולם
מתורת נפל ולרבי צ"כ שנה ור' אבהו
כרבי דא"כ כי פריך ארצה תוספתא
כמאן כרבי הוה ליה למיפרך אר'
אבהו דקאי ציה ועוד דאם קן רצה
תוספתא אפילו רבוי לא חמי דלא
חשיב לר' כי קיימא לומר דאישתיה
אלא ע"י הוכחה יתירה שחי' שנה ב)
אלא נראה לר"י דפירשנו ונראה
דאפילו נגמרו סימנים דאסור לטלטלו
דמתוספתא צמר ההיא דבן ח' הרי
הוא כאבן ואסור לטלטלו קמני חיהו
צן שמונה שלא כלו לו חדשיו והיינו
משמע דרש"י יואל מתורת נפל
צשלשים אין חלב ע"י עשרים ומילתא
דלא שכיח היא ואסור לטלטלו:
כיון

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
לקמן לחיוב מרים חמה כל
שהיא בן עשרים ולא הביא
שתי שערות וא"כ הרי
לחור מכאן הרי הוא
כסרים לכל דבריו וא"כ
מחשיבין ליה כגדול וכן
מחשיבין נקבה ל"ח כמו
זכר לר' שני. י"ל דלקמן
מחשיבין שנת עשרים
ואלך להחשיבו כסרים
וא"כ צמאי פליגי רב
ושמואל י"ל לקמן הא א"כ
לומר דהא כל הוה ממן
קרבן ואי ללקוח א"כ מני
לפי המלתא ספק היא ואלך
שמה התראה [ועי'
תוספות ד"ה נעשה]:
א) ובהו ניהא דלא דמי
לחמרו לו אל תמיר דחשיב
ליה תלמודא התראה ספק
לפי שגלוס לא יתברר
הדבר שמהא ההתראה
התראה והיא דנשעה
יש חמרו לו אל תמיר עדיין
יש שהו ציפס לאחלה
ובסוף היום ליכא למימר
דל"א לנפול אכל הכא
מתברר הדבר שהיה גדול
נשעה שאכל חלב וגם כי
היה ההתראה רחיק:
ועוד קשה דאמר לקמן
סיון דל"א דרש"י דאמר
משמאי כרבי עד וא"כ
משמע דרש"י א"כ סבר כרבי
ולא נהירא שחי' רבי לא
חשיב ליה צד קיימא עד
שהא צן עשרים ורש"י
קאמר מנין ששה שלשים
צד קיימא הוא:

תום' חד מקמאי

א"ר אבהו סימני סרים
ואילוניות וכן שפמנא אין
עושיין בהם מעשה עד
שיהיו בן עשרים פרש"י
סימני סרים ואילוניות
להחיותם בגדולים וכן ח'
[להחיותן] בן קיימא אין
עושיין בהן מעשה עד
שיהיו בן עשרים ופרש"י
בן ח' מי קהי והתניא
בן ח' הרי הוא כאבן
ואסור לטלטלו הבי"ע
בשלא נגמרו סימני וא"כ
דאמרי הבי"ע כשגמרו
סימני וזה וזה אחת
היא דתניא איהו בן ח'
כל שלא כלו לו חדשיו
מפני

עין משפט

קח א מ"י פ"ב מהלכות
אסורי מצות הי"ב:
קח ב מ"י פ"ב מהל'
אבות פ"ב ד יא
סגמ עיין ב טו"ש דה"ע
סימן קנה סעיף י"ג וכו'
קצב סעיף ו:
ק"ג ג מ"י (סס) טו"ש"ע
שם סעיף י"ב צ"ה"ה:
ק"ד ד מ"י פ"ו מהל'
ממרים הלכה ה ו:
ק"ה ה מ"י פ"ב מהל'
אבות הלכה ה:
ק"ו ו מ"י שם הלכה ד יא
טו"ש"ע שם סימן קנה
סעיף י:
ק"ז ז מ"י פ"א מהל'
מילה הלכה יג
ופ"ה מהל' שנת הלכה ו
טו"ש"ע א"כ סימן על סעיף
ח וטו"ש"ע י"ד סי' רסו
סעיף יא:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
לקמן לחיוב מרים חמה כל
שהיא בן עשרים ולא הביא
שתי שערות וא"כ הרי
לחור מכאן הרי הוא
כסרים לכל דבריו וא"כ
מחשיבין ליה כגדול וכן
מחשיבין נקבה ל"ח כמו
זכר לר' שני. י"ל דלקמן
מחשיבין שנת עשרים
ואלך להחשיבו כסרים
וא"כ צמאי פליגי רב
ושמואל י"ל לקמן הא א"כ
לומר דהא כל הוה ממן
קרבן ואי ללקוח א"כ מני
לפי המלתא ספק היא ואלך
שמה התראה [ועי'
תוספות ד"ה נעשה]:
א) ובהו ניהא דלא דמי
לחמרו לו אל תמיר דחשיב
ליה תלמודא התראה ספק
לפי שגלוס לא יתברר
הדבר שמהא ההתראה
התראה והיא דנשעה
יש חמרו לו אל תמיר עדיין
יש שהו ציפס לאחלה
ובסוף היום ליכא למימר
דל"א לנפול אכל הכא
מתברר הדבר שהיה גדול
נשעה שאכל חלב וגם כי
היה ההתראה רחיק:
ועוד קשה דאמר לקמן
סיון דל"א דרש"י דאמר
משמאי כרבי עד וא"כ
משמע דרש"י א"כ סבר כרבי
ולא נהירא שחי' רבי לא
חשיב ליה צד קיימא עד
שהא צן עשרים ורש"י
קאמר מנין ששה שלשים
צד קיימא הוא: